

λετηκέναι γ' ώς ἐνῆν μάλιστ' ἐμοί· καὶ γὰρ ἂν ἄθλιος ἦν, εἰ
E τοιαῦτα παθῶν καὶ πάσχων ἡμέλουν ὃν περὶ τούτων ἔρειν
ἔμελλον <πρὸς νῦν>. τὸ δὲ δεῖν παντάπασιν ἀποδοκιμάζειν
τῶν λόγων τὴν ἐτοιμότητα καὶ ταύτην οὐδ' ἐπ' ἀξίοις ἀσκεῖν
ἢ οὐ φαίην ἂν ἔγωγε, ἀλλ' ώς ἐν φαρμάκου μοίρᾳ τοῦτο ποιη-
τέον ἔστι. μέχρι δὴ τῆς τῶν ἀνδρῶν ἡλικίας οὐδὲν ἐκ τοῦ
παρατυχόντος ἀξιῶ λέγειν, ἀλλ' ὅταν τις ὁρώσῃ τὴν δύναμιν,
□ τότε τοῦτον τῶν καιρῶν καλούντων ἐλευθεριάζειν τοῖς λόγοις
προσῆκεν. ὥσπερ γὰρ οἱ πολὺν χρόνον δεθέντες καὶ *<εἰ>*
10 λυθεῖεν ὕστερον, ὑπὸ τῆς πολυχρονίου τῶν δεσμῶν συνηθείας
οὐ δυνάμενοι βαδίζειν ὑποσκελίζονται, τὸν αὐτὸν τρόπον οἱ
πολλῷ χρόνῳ τὸν λόγον σφίγξαντες, καὶ εἴ ποτε ἐκ τοῦ παρα-
F χρῆμα δεήσειεν εἶπεῖν, οὐδὲν ἥττον τὸν αὐτὸν τῆς ἐρμηνείας
χαρακτῆρα φυλάττουσι. τὸ δ' ἔτι παιδας ὅντας ἐὰν ἐπὶ καιροῦ
15 λέγειν ματαιολογίας τῆς ἐσχάτης αἵτιον καθίσταται. ξωγράφος
φασὶν ἄθλιος Ἀπελλῆ δείξας εἰκόνα 'ταύτην' ἔφη 'νῦν γέ-
ῖ γραφα', δο δὲ 'καὶ ἦν μὴ λέγης' | εἶπεν 'οἶδα ὅτι ταχὺ γέ-
γραπται'. Θαυμάζω δὲ πῶς οὐχὶ τοιαύτας πλείους γέγραφας'.
ὥσπερ τοίνυν (ἐπανάγω γὰρ ἐπὶ τὴν ἔξ ἀρχῆς τοῦ λόγου
20 πρόθεσιν) τὸ θεατρικὸν καὶ παρατράγωδον, οὗτως αὖ πάλιν
καὶ τὴν σμικρολογίαν τῆς λέξεως καὶ ταπείνωσιν παραινῶ
διευλαβεῖσθαι καὶ φεύγειν· ἡ μὲν γὰρ ὑπέρογκος ἀπολίτευτός
ἐστιν, ἡ δ' ἴσχυντι λίαν ἀνέκπληκτος. καθάπερ δὲ τὸ σῶμα οὐ
μόνον ὑγιεινὸν ἀλλὰ καὶ εὐεκτικὸν εἶναι χρή, καὶ τὸν λόγον